

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 20854/15

Милан МИЛИНКОВИЋ против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Одбора 17. маја 2022. године у саставу:

Jovan Ilievski, председник,
Branko Lubarda,
Diana Sârcu, судије,
и Hasan Bakırcı, заменик секретара Одељења,

Имајући у виду:

представку (број 20854/15) против Републике Србије коју је 22. априла 2015. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), Суду поднео држављанин Републике Србије, г. Милан Милинковић, рођен 1961. године и који живи у Ваљево (у даљем тексту: „подносилац представке“), кога је заступао г. М. Стојаковић, адвокат из Ваљева;

одлуку да се о притужби у вези са чланом 6, став 1. Конвенције обавести Влада Србије (у даљем тексту: „Влада“), коју заступа њена заступница, гђа З. Јадријевић Младар, и да се остатак представке прогласи недопуштеним; и

Запажања страна у спору,

Након већања, одлучује како следи:

ПРЕДМЕТ СПОРА

1. Представка се односи на притужбу по члану 6, став 1. у вези са изостанком јавне расправе пред Управним судом који је размотрио и потврдио разрешење подносиоца представке.

2. Подносилац представке је радио као чувар у Казнено-поправном заводу за малолетнике у Ваљево. Док је био на дужности у ноћној смени, један од притвореника ове институције је побегао. Након дисциплинског поступка, дисциплинска комисија Казнено-поправног завода је одлуком од 29. јула 2009. године разрешила подносиоца представке дужности услед тешке повреде службене дужности. Чињенице случаја су утврђене након што су саслушани подносилац представке и неколико сведока, и након што су прегледани писани докази и снимци са сигурносних камера. Одлука је потврђена од стране другостепеног управног тела 24. августа 2009. године.

3. Дана 23. септембра 2011. године, у поступку судске ревизије, Управни суд је потврдио разрешење подносиоца представке без одржавања јавне расправе, иако је он то изричито тражио.

4. Управни суд је сматрао да је дисциплинска комисија правилно утврдила чињенично стање у предметном случају, и цитирао утврђене чињенице комисије у својој одлуци. Ово образложење је 30. октобра 2014. године потврдио и Уставни суд, који је истакао да одржавање јавне расправе није правило у поступку судске ревизије и да су докази прибављени у дисциплинском поступку пружили чврсте основе на којима Управни суд може засновати своју одлуку у предметном случају.

5. Подносилац представке се жалио на основу члана 6, став 1. Конвенције на изостанак јавне расправе пред Управним судом.

ОЦЕНА СУДА

А. Резерва Републике Србије у вези са чланом 6, став 1. Конвенције

6. Државна заједница Србија и Црна Гора је при ратификацији Конвенције ставила следећу резерву:

„3. Право на јавну расправу предвиђено чланом 6. став 1 Конвенције неће утицати на примену начела да у управним споровима судови у Србији, по правилу, не одржавају јавне расправе. Наведено правило је садржано у члану 32. Закона о управним споровима ([Службени лист Савезне Републике Југославије], број 46/96) Републике Србије.”

7. Ову резерву је Влада Републике Србије повукла 10. маја 2011. године, док је повлачење регистровано у Генералном секретаријату Савета Европе 11. маја 2011. године.

В. Усклађеност резерве са чланом 57. Конвенције

8. Како је утврђено у судској пракси Суда (види, између осталог, *Belilos против Швајцарске*, од 29. априла 1988. године, став 55, Серија А број 132), „резерва општег карактера”, у смислу члана 57. став 1. Конвенције, јесте резерва која се не односи на одређену одредбу Конвенције или је сувише неодређена или широка да би могло да се одреди њено тачно значење и област примене.

9. Горе цитирана резерва се не може сматрати „резервом општег карактера”, јер се односи на одређену одредбу Конвенције и на конкретну одредбу домаћег права, што омогућава да се утврди да се она односила искључиво на право на јавну расправу у управним споровима.

10. Што се тиче „кратке изјаве о закону о коме је реч” у члану 57. став 2. Конвенције, Суд констатује да је законодавство цитирано у резерви – тј. Закон о управним споровима – праћено упућивањем на издање Службеног гласника у којем је објављен, како би свако могао да идентификује тачну одредбу о којој је

реч и добије информације о њој. Штавише, сама резерва је описивала материју регулисану цитираном одредбом.

11. Суд стога сматра да је резерва Републике Србије у погледу члана 6. став 1. Конвенције била у складу са чланом 57. (види *Матић и Полониа доо против Србије* (одл.), број 23001/08, ст. 35–42, од 23. јуна 2015. године).

Ц. Примењивост резерве на поступак у предметном случају

12. Док је поступак судске ревизије у предмету подносиоца представке био у току пред Управним судом, поменута резерва је повучена 11. маја 2011. године јер је нови Закон о управним споровима из 2009. године („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09) ступио на снагу. Нови закон је као правило у управним споровима предвиђао одржавање јавне расправе, чиме је поправљена ситуација обухваћена резервом. Сходно прелазним одредбама Закона, покренут је и окончан поступак судске ревизије у предмету подносиоца представке према одредбама Закона о управним споровима из 1996. године („Службени лист СРЈ”, број 46/96). Штавише, Управни суд и Уставни суд су своје одлуке засновали на релевантним одредбама Закона из 1996. године, обухваћеним горе наведеном резервом.

13. Сходно томе, следи да је притужба подносиоца представке *ratione materiae* неспојива са одредбама Конвенције у смислу члана 35. став 3, те стога мора бити одбачена у складу са чланом 35. став 4.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 9. јуна 2022. године.

Hasan Bakirci
Заменик секретара
Одељења

Jovan Ilievski
Председник